

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 2. Ludovicus Rex Thomam Archiepiscopum consolatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A.C. 1169.

fuit, affectum amicitiae hujus Principis in Thomam non durare; quod multo magis patuit, cum trium dierum itinere usque Senones Rex neminem suorum ad Præsulem misit, nec alimenta ut antea præberi jussit.

§. II.

Ludovicus Rex Thomam Archiepiscopum consolatur.

c. 27.

Die tertia, cum Thomas Senones pervenisset cum suis, iique plurimum angerentur, nescientes, quo se tandem Præsul verteret, ipse facie hilari & tranquilla, solum hoc caput petitur, inquit, & si solus discessero, nemo ultra vos persequetur. Ad Divinae Providentiae brachia confugio, & quia ex Anglia Franciaeque expellor, non tamen expedit, ut me ad Romanos recipiam, fures & prædones, qui ne quidem hominibus miserabilibus parcunt. Alia tentanda est via. Fama ad me pertulit, incolas Regionis ad Ararim amnem usque in Provinciam humaniorem indolem a natura nactos fuisse; illuc pedibus, cum uno non plus socio, me conferam. Forsan eorum viscera commiseratione nostri movebuntur, & panem vitae sustentandae necessarium porrigent, donec Deus aliud de me decreverit.

Archi.

Archiepiscopo hæc loquente, advo-
 lat quidam minister a Rege Franciæ
 missus, dicens, jubere Regem, ut Præsul
 in ejus conspectum veniret. Atque ali-
 quis ex circumstantibus pejora omina-
 tus ait: *Jam ex regno hoc migrare com-
 pellemur.* Cui Archiepiscopus: *Noli
 Prophetæ munus occupare.* Ubi Regis
 conclave intrarunt, sedentem conspi-
 ciunt, vultu tristitiam profitente; nec
 ut adsueverat Archiepiscopo assurrexit,
 unde malum præsagiebant. At frigide
 saltem innuit, ut considerent. Tunc
 diu omnes siluerunt, cum Rex inclinato
 capite vix lacrymas teneret. Quare
 credebant, se a Rege etsi dolente expelli.
 Tandem erumpentibus lacrymis & sin-
 gultibus surgens Rex ad Archiepiscopi
 Cantuariensis pedes advolvitur, cunctis
 stupentibus. Demisit se Præsul erectu-
 rus Regem, qui ægrius loquens *Pater mi!*
 inquit, *tu solus veritatem cognovisti.*
Tu solus, inquam, nos vero omnes cæ-
cutiebamus, cum tibi suasinus, in cau-
sa tua, quæ etiam Dei causa est, ejus
honorem prode, ut homini placeres.
Pœnitet me id suasisse, Pater mi, &
vebementer doleo, petoque a te absolvi.
Utere regno meo quod tibi & Deo of-
fero, nam, quoad per Dei gratiam hac
luce fruor, nunquam te tuosve desti-
tuam. Præsul igitur absolutionem, quam

Sæcul. XII. A. C. 1169.
 Gervas. p. 1406. rogabat, & Benedictionem suam impetratur, ac admodum lætus Senones revertitur, ubi cuncta vitæ subsidia usque ad suum in Angliam reditum a Regia munificentia accepit. Unde apud plerisque ingens ejus virtutis opinio concepta, affirmantes, virum hunc maximum fortitudine & prudentia suo ævo omnes superare.

Vix exinde pauci dies effluxerant, cum ad Regem Franciæ refertur, Regem Angliæ jam pacta violasse, ipso conciliatore cum Pictaviensibus & Britonibus in ultimo conventu inita. Quare Ludovicus exclamare auditus est: *Praclara profecto prudentia Archiepiscopi Cantuariensis, qui nobis omnibus se se opponens pacem in eum modum, quo volebamus, agere detrectavit! tanti viri consilia nos in cunctis expetere oportebat, quo nemo melius versutum Regis Angliæ ingenium exploravit.* Contra Rex Henricus missis ad Ludovicum Regem nunciis querebatur: *Vebemens admiratio subit, quo jure adversus me hunc Archiepiscopum tuo præsidio fovens, postquam te præsentem dignitatem Regiam, forte plus quam debui, submisi, quod non ignoras, & in me mora nulla fuit, quin pacem ei darem, quam ipse superbe & non sine mea injuria respuit. Hunc ergo in regno tuo alere non debes, tanto Vasalli*
 tui

tui probro. Ludovicus vero Henrici Legatis respondit: *Dicite Domino vestro ; cum ipse dimittere nolit consuetudines, a Majoribus suis, ut putat, acceptas, quamvis Legi Divinæ adversari dicantur, multo minus ego antiquissimo Regni mei jure privati me patiar. Nam Francia nullo non tempore miserorum & afflictorum præsidium fuit & asylum, præsertim illorum, qui propter justitiam exulant. Archiepiscopum Cantuariensem recepi de manu Papæ, quem solum in terris Dominum agnosco ; quamobrem nunquam fiet, ut Præsulem, cum paupertate luctantem, vel in gratiam Imperatoris, vel Regis, vel cujuscunque bujus Sæculi potestatis deseram.*

§. III.

Thomas Censuras Ecclesiasticas adhibet.

Thomas autem Archiepiscopus satis intelligens, quod lenibus remediis ad pacem pervenire non posset, severitatem adhibere statuit. Itaque auctoritate Archiepiscopali, & Legati Sacræ Sedis potestate, quam a Pontifice acceperat, missis undique literis, suspendit excommunicavitque omnes illos, qui jura Ecclesiæ lædebant, quemlibet proprio

S s 5 nomi-

Sæcul. XII.
A. C. 1169.